

© Savet Evrope/Evropski sud za ljudska prava, 2012. Ovaj prevod je realizovan uz podršku Trast fonda za ljudska prava Saveta Evrope (www.coe.int/humanrightstrustfund). On ne obavezuje Sud. Ako su Vam potrebne dodatne informacije, pogledajte detaljnu naznaku o autorskim pravima na kraju ovog dokumenta.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Evropski sud za ljudska prava

Sažetak iz sudske prakse br. 153

Jun 2012.

Centro Europa 7 S.r.l. i Di Stefano protiv Italije [GC] - predstavka br. 38433/09

Presuda od 7. juna 2012. [GC]

Član 10. Konvencije

Pozitivne obaveze

Član 10. stav 1.

Sloboda saopštavanja informacija

Nedodeljivanje frekvencije ovlašćenom emiteru televizijskog programa:
kršenje prava po Konvenciji

Činjenice – Predstavku su podneli jedno preduzeće i njegov zakoniti zastupnik. U julu 1999. italijanski organi vlasti dodelili su preduzeću koje je podnosilac predstavke dozvolu za nacionalno emitovanje televizijskog programa, ovlastivši ga da postavi analognu televizijsku mrežu koja će obuhvatiti 80 procenata državne teritorije i da tom mrežom upravlja. Kada je reč o dodeli frekvencije, izdavaoci dozvole su se pozvali na plan dodele nacionalnih frekvencija iz 1998, ističući da preduzeće koje je podnosilac predstavke treba da uskladi svoju aparaturu sa zahtevima postavljenim u „planu dodele” u roku od 24 meseca, kao i da treba da se povinuje „programu prilagođavanja” koji je sačinilo regulatorno telo za komunikacije. Od 2000. godine preduzeće koje je podnosilac predstavke u nekoliko navrata se obraćalo upravnim sudovima, žaleći se zbog toga što mu još nije dodeljena nijedna frekvencija za emitovanje programa. U maju 2008. godine Državni savet (*Consiglio di Stato*) naložio je vladi da reši zahtev za dodelu frekvencija. U januaru 2009. godine Državni savet je takođe naložio nadležnom ministarstvu da preduzeću koje je podnelo predstavku isplati oko milion evra na

ime naknade, izračunate na osnovu legitimnih očekivanja od frekvencija koje je trebalo da mu budu dodeljene.

Pravo – Član 10. Konvencije: Usled toga što mu organi vlasti nisu dodelili frekvenciju, preduzeće koje je podnelo predstavku nije ni na koji praktičan način moglo da iskoristi dozvolu koja mu je izdata zato što je svaki vid aktivnosti za koji je ono formalno bilo ovlašćeno *de facto* bilo nemoguće sprovesti tokom gotovo deset godina. Usled toga, tu se radilo o mešanju u pravo preduzeća koje je podnelo predstavku da saopštava informacije i ideje. Pored toga, pošto mu je bila dodeljena dozvola za emitovanje programa, preduzeće je moglo razumno da očekuje da će vlast, u roku od 24 meseca, usvojiti instrumente potrebne za uređenje tih aktivnosti, pod uslovom da samo preduzeće poboljša i osavremeni svoju tehničku opremu. Međutim, plan za dodelu frekvencija nije sproveden u delo sve do decembra 2008. i preduzeće koje je podnelo predstavku dobilo je samo jedan kanal za emitovanje svog programa, i to tako da je ta dozvola stupila na snagu tek krajem juna 2009. U međuvremenu je nekoliko operatera nastavilo da na privremenoj osnovi koristi različite frekvencije koje je, prema nacionalnom planu, trebalo da budu dodeljene novim operaterima. Državni savet (Consiglio di Stato) je zaključio da je takvo stanje stvari bilo posledica dejstva suštinski zakonodavnih činilaca. Postojao je čitav niz zakona koji su jedan za drugim produžavali period tokom koga su televizijski kanali koji su funkcionisali „preko planiranih kvota, kao višak” mogli i dalje da emituju program kako na nacionalnom, tako i na lokalnom nivou. Zato su ostali operateri bili sprečeni da učestvuju u ranim fazama digitalne televizije. Pored toga, pomenuti zakoni koji su bili formulisani prilično neodređeno odložili su istek prelaznog plana pozivajući se na događaje koji se nisu mogli predvideti. Pored toga, Sud pravde Evropske unije primetio je da su te mere unutrašnjeg zakonodavstva prouzrokovalе uzastopnu primenu prelaznih aranžmana koji su bili strukturisani tako da odgovaraju postojećim mrežama, zbog čega su operateri kojima nisu bile dodeljene frekvencije bili sprečeni da stupe na tržište emitovanja televizijskog programa iako su posedovali odgovarajuću dozvolu. Sve to znači da domaći zakonodavni okvir nije bio u dovoljnoj meri jasan i precizan i da nije omogućio preduzeću koje je podnelo predstavku da s dovoljnim stepenom pouzdanosti predvidi kada će mu biti dodeljena frekvencija da bi moglo da počne da emituje program. Sve to ukazuje na činjenicu da zakoni o kojima je reč nisu zadovoljili zahtev predvidljivosti. Konačno, vlast nije poštovala rokove koje je sama propisala prilikom izdavanja dozvole, čime je izneverila očekivanja preduzeća koje je podnelo predstavku. Država nije dokazala da je preduzeće imalo na raspolaganju delotvorna sredstva kojima bi moglo da primora organe vlasti da poštuju zakon i presude Ustavnog suda. Iz toga proizlazi da preduzeće koje je podnelo predstavku nije dobilo dovoljna jamstva kao zaštitu od proizvoljnog postupanja. Zbog toga se, između ostalog, smanjila konkurencija u audio-vizuelnom sektoru. Sa svih tih razloga, očigledno je da država nije ispunila svoju pozitivnu obavezu i nije postavila odgovarajući zakonodavni i upravni okvir koji bi bio odgovarajuće jamstvo delotvornog medijskog pluralizma.

Zaključak: kršenje prava po Konvenciji (odluka doneta sa šesnaest glasova prema jednome).

Sud je takođe zaključio, većinom od četrnaest glasova prema tri, da je prekršen i član 1. Protokola br. 1, zaključujući da su legitimna očekivanja preduzeća koje je podnelo predstavku – funkcionisanja analogne televizijske mreže na osnovu izdate dozvole – bila u dovoljnoj meri osnovana da su predstavljala „imovinu”. S obzirom na to da je Sud već, na osnovu člana 10. Konvencije, zaključio da mešanje u prava preduzeća koje je podnelo predstavku nije imalo dovoljno predvidljivu pravnu osnovu u smislu sudske prakse Evropskog suda, bilo je moguće doneti samo istovetan zaključak u odnosu na član 1. Protokola br. 1.

Član 41. Konvencije: Preduzeću koje je podnelo predstavku dosuđen je iznos od 10.000.000 evra na ime materijalne i nematerijalne štete.

Obaveštenja o praksi Suda dostupna su na sledećem linku: [Case-Law Information Notes](#)

© Savet Evrope/Evropski sud za ljudska prava, 2012.

Engleski i francuski predstavljaju službene jezike Evropskog suda za ljudska prava. Ovaj prevod je realizovan uz podršku Trast fonda za ljudska prava Saveta Evrope (www.coe.int/humanrightstrustfund). On ne obavezuje Sud, niti Sud preuzima bilo kakvu odgovornost za njegov kvalitet. Može se preuzeti iz baze podataka sudske prakse Evropskog suda za ljudska prava HUDOC (<http://hudoc.echr.coe.int>) ili iz bilo koje druge baze podataka kojoj ga je Sud prosledio. Može se objavljivati u nekomercijalne svrhe pod uslovom da se navede ceo naslov predmeta, zajedno sa navedenom naznakom o autorskim pravima i uz pominjanje Trast fonda za ljudska prava. Molimo Vas da kontaktirate publishing@echr.coe.int ukoliko nameravate da koristite bilo koji deo ovog prevoda u komercijalne svrhe.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of human rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou toute autre base de donnée à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante: publishing@echr.coe.int.

